Kap 3 I Stockholm

Nu var jag åter i mitt fattiga föräldrahem i den förr omtalade tullstugan, tillståndet der var ej bättre än förr, fattigdom synd oenighet och elende var rådande, Min mor sålde de småsaker i stan som jag hade qvar detta användes till bröd kaffe m!m! Min far gick och arbetade i stan med vedhuggning snöskottning och hvad som förekom på vintern. En dag fick jag bud från Presten att infinna mig, den förut omnämnde T.Doktor B. han var rätt vänlig men sade mig att ej vidare gå bort på detta sätt. I Januari månad begynte skolan jag hade ej annat att göra än gå ännu en termin. Jag var dock så långt i mina små kunskaper att jag blef högst i skolan som ej alla tyckte om, men jag hade lätt för att läsa, jag fortsatte nu skolan denna Termin tills det var escamen i Juni, då denna har varit blef ett nytt uppslag i mitt lif. En Handtverksfru från Stockholm var i Köping, hon hade uppdrag af sin man som var Sadelm.mästare i S-lm att anskaffa en lärling i nämnde yrke jag eftersändes, hon såg på mig hvad hon tänkte vet jag ej, men jag såg väl ej serdeles treflig ut, Det blef emmellertid beslutat att jag skulle följa med upp till Stockholm, jag lagade i ordning i ett litet skrin, mitt lilla linneförråd tvättades, och dagen var inne för afresan.
Grannfolket och mina föräldrar samt min enda bror voro mycket ledsna, men jag måste ut i verlden, i ett fattigt elendigt hem hade jag intet att göra, att gå på stadsgatorna, och i husen och tigga var ju ej bättre.Många tårar från de närvarande Ångbåten låg vid jernvägen i ordning att gå till St-holm, jag hade ej ännu gått och läst, var på det 14de året. Och nu farväl från min födelsestad 7 år skulle nu gå till ända innan jag skulle återse den, Här hade jag som barn sprungit ikring, stadens alla omgifvningar berg och kullar voro ju välkända, t escemp. Stadsberget, der de tre gamla kanonerna voro placerade uppe på berget med sina mynningar åt stan,(de kallades galten, suggan och grisen, Känhända häraf Ordspråket Köpings grisar) Bondgårdsberget, Nyckelberget, Huskogskulle der banan nu går fram, Galgberget der nu är planterat och ej det ringaste liknar vad det förr var, dessa kända platser der jag sprungit och lekt varit glad många gånger lika många gånger ledsen hungrig och halfnaken, Alla dessa sorgsna och glada

gjöto, den 16 Juni 1856

kallades det Kanonberget äfven

minnen skymtade fram i mitt oerfarna sinne, jag måste ut i Werlden, på allvar, jag hade dock förut gjort en rundresa som föregående blad visa, men nu visste ju hvar och en om det, Kommen ombord på Ångbåten Köping var den förut omtalade Frun redan der, och helsade mig. Ångbåten gled nu fram ut efter Köpingsån nära vid utloppet till Mälaren var min bror på ett mudderverk i arbete. Wi viftade med våra mössor åt hvarandra farväl, farväl. Wid middagstiden kommo vi till Strängnäs här kom min blifvande lärmästare ombord, han samtalade med mig och sade, vi få väl se hur det kan gå för dig. Wid Kungshatt fick jag första gången se Stockholm, och anlände dit på efterm. Och gick derpå upp till mitt nya hem på norr Karduansmakargatan N:o 2, fick naturligtvis min plats på verkstan, der var förut 3 a 4 gesäller samt ett par pojkar, som voro äldre än jag, här fick jag göra hvad jag kunde, göra becktråd gå ärenden och passa på gesällerna ty jag var ju yngst . Här var det ej alltid så roligt, ty gesällerna voro ute om nätterna och svirade, när de kommo hem skulle man stå till pass, och fick vara glad om det ej vankades stryk, hvilket äfven hände, då de hemkommo druckna och ofta af liten och ingen orsak, fick man svårigheter, Ja jag blef bekant med verkstadlifvet i S-lm Kosten var ju ej heller så mycket alltid t.exp.2 skilling till frukost, middag och qväll hos mästarn. Ofta var jag rätt ledsen längtade nog till Köping men det fick gå öfver, Jag var ute om Söndagarne och såg mig omkring i sällskap med en och annan från Köping, som var uppe på sommaren, Detta år inträffade den stora eldsvådan på söder, vid Mose backe, jag gick dit en Söndagsmorgon hittade en bränd 12 Skilling, men den var duglig ändå, ett fynd till hvetebröd. Omkring 22 hus hade brunnit, en hemsk syn. På hösten begynte jag min s:k: Nattvardsläsning i Klara församling för Hofpredikanten Ponten, och fortsatte till på sommaren 1857, då jag konfirmerades, här på Kyrkogården sprang vi och lekte omkring Carl. Bellmans grafvård den står der rätt enkel, äfven den mannens namn är ju kändt för en efterwerld, Några namn minnes jag på mina läskamrater Bagge, K.man borgm. i Söderhamn, (Berglof) Koskuld, Blickfren med fl. detta var bland de förnämare af barnen, dock Hvar dessa äro eller hvar de hamnat vet jag ej. En af dessa har jag vist sport såsom Häradshöfding i St-lm, många gånger då jag hemkom var det ej så bra, ty jag gjorde ju ingen nytta åt min mästare de timmar jag varit borta och läst. Dagen kom för min första Nattvardsgång jag hade fått mig litet kläder så att jag var rätt snygg, barnskaran samlades i Sakristian, och tågade fram till altaret med vår lärare i spetsen, En dag som på mitt unga sinne gjorde ett djupt intryck. Kanhända äfven det, att jag hade ingen enda, som följde mig till kyrkan, eller kände mig förutan mina läskamrater, de voro alla vänliga och snälla mot mig, den fattiga och ensamme ynglingen från Sadelm. Å-m. Men jag tror att mitt namn var skrifvit derofvan, det kändes emmellertid godt och fridfullt, i kännedomen af min Frälsares kärlek, under denna tid. Hofpredik. Ponten var mycket angelägen om att vi på ett rätt sätt skulle begå denna högtidsstund. Som minne af denna dag fick jag en bok som innehåller det tal som hölls till oss, hvilken jag ännu har qvar. Det står på tittelbladet, Till Nattvardsbarnen i Klara församl. år 1857.

Således var jag nu konfirmerad, intrycket af hvad som erfarits var länge hos mig, men jeck så småningom Werkstadslifvet, kamrater, gyckel skämt och ett ogudaktigt lif omintet gjorde det omsider.

Denna sommar kom nuvarande Konung Oskars gemål till Sverge den 6 Juni 1857. En stor prakt och stât vid landstigningen vid Skeppsbron, hon och äfven Oskar åkte upp till slottet, der de tillbringade några timmar tills på efterm. då de åkte till Prins Oskars palats vid Gustaf Adolfs torg, der steg Prinsessan ut, på balkongen och helsade med en vit duk viftande till den menniskoskara som var samlad på torget, ibland dessa var äfven jag och åsåg den prakt och stât som var å färde denna dag. Sommaren förrann mitt Herrskap hade på Djurgården förhyrt sig ett sommarnöje, en och annan Söndag var jag med dem der och hade rätt roligt. En Söndag for vi ut till Carlberg en s:k: lustresa. Sednare på hösten eller vid Jultiden medföljde jag en barndomsvän, till en Herrgård Nora som låg en mil från staden, min vän hade der en syster, vi mottogos väl, och om natten anställdes ett dansgille som fortsattes till efter middnatt. Wi voro der till andra dagen då vi återvände till stan. Jag var nu ganska ledsen vid lifvet på Sadelm.verkstan, och tänkte på att lemna denna plats ty det var, ganska svåra gesäller, en af dem var ifrån min födelsestad och skulle hafva någon vård om mig, men han var nästan svårast och förde ett mycket lastbart lif. Många år efter träffade jag honom i Westerås der han var gift och bosatt, men i knappa omständigheter, Då var jag i lyckligare omständigheter än han, Emmellertid var jag betänkt på att lemna denna plats, och flytta till en annan i samma yrke, Altid hade jag ej så goda dagar på detta ställe, knoga och bära ett och annat för min ålder ganska tungt, iklädd ett par trätofflor, och ett smörjit förkläde, fick stå ute på gården och tvätta gamla selar, knoga med ett lass på en dragkärra efter gatorna, ganska hungrig många gånger, Goda dagar var det ej men man viste ju ej bättre om,och det gick. (Guds ögon följde mig,) Jag gick ut en afton i sällskap med en barndomsvän för att söka mig en plats, men erhöll ingen i detta yrke, min vän sade mig gif dig till en blecksiagare, ty han var i detta yrke sökte derefter men utan att få någ:n, Då medföljde jag blecksiagaren hem, då han gick in till sin mästare och frågade honom men med lika resultat. Men vid samma tillfälle satt der en Instrumentm.O. som då bodde på Stora Humlegårdsgatan N:o 11. Denne sade om han har lust att komma till mig och polera eller slipa, ty på hans verkstad tillverkades mesingsinstrumenter, så kunde jag få plats der. Blecksiagaren säger detta till mig, och jag var ej deremot, stannade qvar hos blecksiagaren om natten, gick hem till Sadelm. Åström och tillsade honom att jag fått plats och önskade nu få ett betyg, Till en början blef han ond, och hotade mig, men vände strasct om, han var mycket häftig i sitt lynne, han skref ett betyg rätt bra samt gaf mig 2 Rdr, Innan jag lemnar denna person för alltid troligen är han död för många år sedan, ty han var familj redan då lungsigtig, vill jag anföra något om honom. Han hade rest ganska vida omkring i verlden. Han hade arbetat i utlandet i flera städer, såsom i London i Paris i Pettersburg i Berlin med fl. städer. Han talade ledigt flera språk, Tyska, Franska, Engelska, Ryska. Danska och med Holländare, det var jag i tillfälle att ofta höra under tiden jag var der. En dag kom Ryska Ministern för att köpa nya selar, han hade Tolk med sig, men det behöfdes ju ej. En annan dag kom ett par Engelska damer för att hyra en vagn, jag var med och drog ut den ur ett magasin som han hyrde N:o 30 Drottninggatan, Damerna resonerade och gjorde anmärkningar, på Engelska, han stod och hörde i sin tarfliga drägt, för tillfället utan att ge tillkänna att

han förstod hvad de sade sedan smålog han deråt, då vi gick hem. Ja med ett ord han kunde 5 a 6 språk tror äfven att han varit i Österrike och Ungern, han var barnfödd i Stockholm hade der 2 a 3 bröder som voro handtverkare, Han var gift med en Enkefru Johansson hau egde ett litet Hotell på St Nygatan Nº 9, dit jag ofta fick springa, De hade en son, Julius Å. en vacker yngling men blef förderfvad genom ett lastbart lif i St. reste sedan ut till Petersburg såsom Sadelmakare, vet ej sedan vidare om honom. (War på Handtverkaregatan Nº 12 några veckor)
Han var son till Fru Johansson före giftet med Å-m. Och innan jag lemnar denna plats en liten tilldragelse vill jag anföra, En dag blef jag sänd från Hotellet på St. Nygatan upp till Slottets brunnar efter en flaska vatten, jag hade med mig en tillståndsbricka på hvilken stod Fru Johanssons namn, som var gift med Å-m uppkommen i en af gångarne, mötte mig en vaktkneckt, för hvilken jag visade brickan han frågade namnet, och jag sade Fru Å-m han behöll brickan jag fick ej taga vatten jag blef ledsen, och envis att få igen brickan men förgäfves, han sade mig då att följa honom in i ett rum i Slottet, der satt en fin Herre vid ett skrifbord, här måste jag göra reda för att det stod Fru J. på brikan i stället för Fru Å-m, han såg efter och det var rätt Fru J:s namn var antecknat i böckerna, jag fick gå men fick taga vatten och få igen brickan, efter mycket bråk och olägenhet med vaktkneckten, hemkommen fick jag göra reda för, hvarföre jag varit så länge, Och nu lemnar jag denna plats, med mitt betyg och mina förut nämnde 2 Rdr som jag fått, dessa pengar gick åt en dag i sällskap med bleckslagaren en gammal skolkamrat från Köping. (som jag ännu innehar)

En Nyårsdag vid denna tid var jag och hörde den då kände predikanten Rosenius i Betlehemskyrkan vid hötorget, jag mins blott hans mjuka och tilltalande röst af predikan.

Wid Nyårstiden 1858 begynte jag att arbeta på Instrumentmakare verkstaden vid stora Humlegårdsgatan Nº 11. hos Ahlberg & Olsson den förstnämnda hade dött i koleran 1854, så att Olsson var den som egde denna verkstad, han hade 10-12 arbetare, här blef nu mitt arbete att slipa och polera messingsinstrument, i början naturligtvis ovan men detta lärde jag snart, så att jag skötte detta arbete på verkstaden. Min betalning var ju ej stor, men hade nog räkt till kläder om jag förstått att hushålla, och ett förderf var det, att vi fick mat på en krog, der Herr O-n hade inackorderat oss, ett par af de yngsta på verkstan, Här blef jag invigd i sällskapslifvet och kroglifvet med alla dess synder och uselheter, så att bättre intryck snart voro utplånade, ur mitt sinne, jag började komma uti mycket dåliga sällskaper, och skulle nu ned under ett par tre år, i alla möjliga utsväfvningar bland Stockholms mest förderfvade menniskor. En del voro sigarrarbetare, en del, hade knappt någon sysselsättning, spelare,om sommaren på käggelbanor om vintern med kort. Och ingen tog hand om mig eller varnade mig, utan jag blef vän och bror med en stor del, Jag hade en ganska präktig röst att sjunga, och var äfven der för efterfrågad ibland dessa dåliga menniskor, Om Söndagar och Lördagsaftnar tågade vi i flockar ut åt Djurgården och Tradugårdsgärde, under sång och skrän i fyllan, och vi voro allesamman på villan, Bland de serskilta äfventyr jag var med om vill jag anföra något, En dag blef jag sänd af min Prensipal till Karlberg, angående reparation af messingsinstrumenter, sedan jag gjort min pligt angående ärendet gick jag till en sjö i närheten för att bada, der träffade jag ett par druckna Skräddargesäller, med dessa blef jag snart vän och bror, vi gingo då till ett s:k:

utvärdshus, der vi förplägade oss, rätt dugtigt hvarpå vi kryssade fram till stan under sång och skoj. En af dessa gökar bodde på Norra tullportsgatan, jag medföljde honom hem der jag åter blef förplägad, nu gick jag hem men ej samme det -- som jick till K-rg på förmiddagen men försökte att dölja det, så att aflopp utan vidare olägenhet.
Wid ett annat tillfälle gick ut en Lördagsafton, och kom snart i de vanliga dåliga sällskaperna, då vi försett oss med hvad kassan tillät gingo vi ut åt landet, förbi Träsktorget utåt Bellby-park, der uppsökte vi ett badställe vid sjön, och hoppade uti, jag samm långt ut i sjön och det var ganska mörkt om afton jag kände en viss aning, tänk om du blefve här, hvart har du tagit vägen, ty det sällskap jag hade, hade troligen ej upplyst något om mig, då jag omsider kom upp på land, der mitt usla sällskap var, refvo de ner löf ur träden och lade sig, under natten, Jag träffade äfven der en Snickaregesäll, och snart voro vi bekanta, denne slöt jag mig till och skildes vid de öfriga, Jag omtalade hvar jag arbetade, Han följde med mig hem till verkstan, der jag medtog ett jägarhorn, och vi gick åter ut till Bellby och Haga, alltjemt blåsande i hornet som jag medtagit, så fortfor denna natt under skoj och synd, Frampå morgonen var jag tung och trött och lade mig att sofa i Bellby-park, vaknade efter några timmar aldeles ensam. En herrlig morgon, fåglarne sjöngo blommor och löf doftade så skönt, så att det nära rörde mig, jag var ju en i synd och uselhet sjunken yngling, på 17 a 18 år, Till all lycka låg jägarhornet jemte mig, Nu var det Söndag men det var ju detsamma, på Gud och hans ord hade jag ej till att tänka, Härifrån gick jag genom löfskogen och tog vägen åt Albano, der jick in på ett värdshus eller krog, ty nu kände jag behof efter både ett och annat och försåg mig dermed, men min kassa var ju nu rätt skral efter aftonens sällskap, Från detta ställe gick jag in på en väg som kallades Drottning Kristinas väg som till det s:k: Komötet och Ladugårdsgärdet. Ibland gick upp på höjderna på sidan om vägen och blåste i jägarhornet, så att det skallade i nejden, Då jag kom till Komötet var der samlad en skara af Stockholms utskum af samhället, de spelade om pengar, med att uppkasta dem i luften, (singla, som det kallades) jag kände en och annan af dessa sällar, En stor grof jernbärare satt i ett busksnår och sålde bränvin, den helsade de ofta på, jag var äfven där jag deltog både i det ena och andra, och efter denna lördagsnatt och Söndag gick jag hem sent på afton, förstörd till själ och kropp,O, ja, hvilket tålamod af Gud. Likaså besökte jag samma plats, en annan Söndag på eftersommaren, och deltog i spelet om pengar, samt var der äfven som förut bränvinsförsäljning, som anlitades både af mig och de ifråga, O hvilket uselt lif här rådde, ett elendigt lif svordom skälsord, slagsmål, dryckenskap här hade behöfts en Missionär midtuppe i närheten af Stockholm på 1850 talet, (detta var -58.) Då jag deltagit i uselheten tills sent om qvällen, gick jag afsides och lade mig, der jag somnade och sof tills midt på natten, då jag vaknade, nu var det tyst och stilla i hela nejden, jag blickade upp och såg himlen sjernbeströdd, Men hvad skulle jag göra midt på natten, gå hem kunde jag ej, ty det var nära mörkt, jag tog af mig rocken och lade mig åter, och gick hem frampå morgonen, förstörd och olustig, utan pengar utan Credit ja utan <u>allt</u> <u>allt</u>, vid Humlegården hittade jag 10 öre, för dessa tog jag mig något på en krog, hvarpå jag begynte mitt arbete efter denna Söndag.

En annan tilldragelse ur mitt då usla lif, Det var mycket att göra på Werkstaden, med Instrumenter som skulle vara färdiga hvarföre jag fick hjelpa min Prinsipal och detta var Pingstdagen, vi afslutade arbetet frampå eftermiddagen, i en ganska snygg kostym som jag förskaffat mig, styrde jag mina steg åt Djurgården, der gick jag upp en kulle eller kanske rättare ett berg, som ligger jemte vägen på ofvannämnda plats. Der var en hel mängd af Stockholms pöbel samlad, och spelade om pengar, ibland dessa var den förr omnämnde Blecksslagaren min gamle skolkamrat, Wi började och deltogo i spelet, och fortforo dermed en stund, En stor grof karl var iklädd ett förskinn af denne började att göra orättvisa under spelet, hvarpå gräl började uppstå, jag hade blott min vän på min sida, snart var det slagsmål i gång, alla blefvo uppmärksamma, Och jag tänkte dessa busar hålla nog tillsamman, hvadom jag tog flykten inåt skogen, och slingrade mig mellan träden, flera jagade efter mig jag hann dock tänka i detta virrvarr Och tog ett språng midt igenom hopen, framöfver spelplatsen, och utför berget i olika riktningar, detta var den enda väg jag kunde komma undan, tyckde jag, kommit in åt skogen hade jag kunnat blifva ihjälslagen, ty dessa menniskor brydde ju sig ej om någon ting om de t.o.m: hade dödat en menniska, Lyckligt kom jag ned på vägen, der en stor menniskomassa strömmade af och an, Jag hade dock fått ett slag af en käpp samt under loppet utföre berget skadade jag den ena foten men kunde dock gå hem, något haltande, hvarpå jag gick in i Humlegården der en stod, förevisande ett Tillskåp, han fick det sista af kassan, ty den hade gått på Djurgården, Ja i många andra äfventyr var jag med, som ej skulle gagna att relatera. Men oacktadt jag förde detta usla lif skulle jag dock en Söndag gå fram (som man säger) i Klara kyrka, men en dylik medlem, var jag af denna Kyrka församl. Och jag tror det funnos många lika med mig. Ack ja.Ack ja!
Fortfarande samma äfventyrliga syndiga lif i utsväfningar, skulle jag ännu fortfara År 1859, men detta år på hösten skulle jag ännu göras en ändring i mitt lefnadsyrke.

En dag detta år blef jag bortsänd ett ärende, och gick då öfver Carl XIII torg fick der höra att Oscar I har slutat sina dagar, samma dag samlades Stockholms garnition på nämnde torg, och aflade sin nye blifvande Konung trohetslöfte-ed. Carl XV såg nedslagen och ledsen ut, det var storartadt att se och höra denna väldiga skara, af lifgardet till häst, den öfvriga gardesafdelningen Sapörer Artillerister Kanonjärer m:fl: då eden upplästes, besvarades detta med väldiga, ja!ja! Detta var den 8 Juli 1859. Snart hörde man om dagen då Konung Oskar skulle begrafvas, jag gick fram till Riddarhustorget, der jag fick mig en rätt bra plats, emmellan der stående militärer, der jag fick se de olika afdelningar, som tågade fram i den långa Prossesionen, En bro var lagdd från Slottet ned öfver storkyrkobrinken öfver Riddarhustorget till Riddarholmskyrkan, bron var klädd ned svart tyg. Will ej så mycket försöka att beskrifva de olika kårer och afdelningar som tågade fram. Kistan bars inom en förlåt, så att de som buro voro ej synliga, efter kistan bars Konungens ordnar på en svart sammetsdyna, derefter kom den Kungliga familjen, och äfven Konungens häst kom ledd, och beslöjad med ett Svart flor, härefter kommo som jag minnes något efter den tidning som utgafs, Kongliga häroldrar. Kongl. drabanter, Konl. packer, med många stater och kårer, omsider kommo barnhusbarnen en afdelning lika klädd, med sina mörka tröjor och byscor, mössan i handen och sina vita kragar lagda

öfver tröjkragen, detta var det mest rörande på den stora skaran af människor, som åsåg detta, och många tårar föllo under det att sorgmusik hördes, en af våra koraler. På efterm. fick jag höra d:s:k: Serafimer klockorna. Omsider skildes folkskarorna och det var nog mycket att se, för den i synnerhet som rätt kunde bedömma, och hade reda på hvad man såg. En fönsterluft, kostade ända till 10 a 15 kronor, der prossesionen framgick, Ja det var en verklig prakt och ståt, Ännu en annan tilldragelse som rörer mitt lif och de äfventyr jag deltog uti, den förut omnämnde Bleckslagaren som jag rätt ofta var i sällskap med, var på ett arbete på Klara kyrktorn som detta år fick en ny beklädnad med kopparplåt, arbetet fortgick dag efter dag på sommaren, och en del af de som arbetade härpå hade sina sofplatser uppe i tornet i samma rum, eller afdelning af tornet der Tornväktaren hade sin plats, Jag träffade Bleckslagaren en afton han frågade, om jag hade lust att följa honom upp i tornet, sagt och gjordt sedan han förut bjudit på ett och annat, Wi gingo upp ganska sent en qväll, då vi voro der kom Tornväktaren, Bleckslagaren var känd med honom ty han hade ju sitt arbete der om dagarne, jag var okänd, men snart gjorde jag mig bekant, och omtalade att min far har denna syssla i K. jag bad om löfte att få blåsa i luren, kl slog strasct 11 jag räckte ut luren och tutade 11 den afton i Klara kyrktorn, jag var ju på en verkstad der det gjordes messinghorn, således ej ovan, det jeck rätt bra. Tornväktaren och jag kommo rätt bra öfverens. Här var en vacker utsigt en stor del af Stockholm och utåt Mälaren, en vacker tafla, värdig en målares pensel.

Bleckslagaren lade sig att sofva, ty han var mer bekommen af starka varor än jag, Då kl.var 12 om natten skulle det bytas om väktare, i tornet, hvarpå denne gick ned, det skulle då komma en annan till kl. 1 då tänkte jag han blir väl förargad att se en fremmande person i tornet då han kommer, jag gick derföre nedåt trapporna, kommen till klockorna hörde jag någon komma längre ned i trapporna, hvarpå jag gick undan och gömde mig bakom stolparne, tills han gått förbi mig, det var den nye väktaren, jag gick derpå tyst ned, och hem igenom en trädgård i samma gård som jag var N:o 11 St. Humlegårdsgatan, der tog jag mig ett par gurkor och åt upp, detta var naturligtvis olofligt, derpå tänkte jag det skulle vara roligt att än en gång träffa Bleckslagaren, i natt, men han låg ju och sof i Klara kyrktorn, jag hade fått nycklar af honom till torndörren, ty det var flera nycklar till tornuppgången, åter begaf jag mig ut om natten och gick upp i tornet, nu måste jag göra bekantskap med denne väktare, jag sade då att jag var en vän och skolkamrat till Bleckslagaren som låg der och sof, och omtalade att jag varit med honom upp på förnatten men gick hem mellan 12 och 1. men slapp ej in sade jag, detta var tyvärr en osanning (ty jag var inne) Då jag varit der ett par timmar vaknade bleckslagaren, vi gingo då ned och till Artilleriplan der den första krog öppnades på morgonen mellan 4 a 5, här togo vi besken, hvarpå vi skildes, och jag jick hem till verkstan, och började slipa och polera på mina messinginstrumenter. (O! hvilket lif att helsa och krafter likväl kan stå bi. O! hvilket tålamod af Gud.)

En annan gång, med de många jag var ute, i dåligheter kom jag hem sent och slapp ej in på verkstan der jag hade min sofplats, en af mina kamrater låg äfven der, honom ville jag ej väcka ty då hade jag måst oroa folk som bodde i gården. Jag erinrade då att från rummet der en del arbeten lödades, lödning gick en stor skorsten upp från den stora spisen, men huset var två

våningar, men jag gjorde ett försök, gick först upp på ett uthustak och derifrån upp på byggningen, och gick mycket riktigt ned igenom skorstenen och kom in det gick rätt bra, jag lade mig att sofva, min kamrat viste ej, om morgonen hur jag kommit in. O!ja de många usla äfventyr som jag ej längre vill uppehålla mig vid, och det är ju ingenting uppbyggligt men man kan framdeles se att Gud dock bevarade en usling att man ej slutade i synd och elende.

Innan jag afslutar mitt vistande i Stockholm, som jag förut omnämndt i synd och uselhet, Så vill jag tillägga att om förhållandet är der nu som förr oacktadt så mycket göres för Guds ords spridning, och lefvande kännedom om Gud som sändt sin Son till menniskornas frälsning, Så är det dock många som alldrig räckas, som äro på större verkstäder och lefva i dåliga sällskaper, under veckan äro de i arbete, Så snart Lördagsqvällen kommer uppsöka de krogar och usla nästen, så i detta lif förrinner Söndagen, så går undan för undan till dess de äro ruinerade till själ och kropp. Ja med ett ord jag kan ej afslöja all den uselhet som en yngling kan komma uti, och likaså en värnlös qvinna, Ja som sagt jag kan ej afslöja det i dessa öppna blad, utan öfverlemnar det så mycket som möjligt åt glömskan, Tackande den Himmelske Fadren, att han uttog mig ur detta elende, och omsider ledde min bana i andra spår, som jag framdeles vill beskrifva, dock skulle jag ännu en tid sväfva ut och se följderna deraf innan jag stannade i loppet, är ett dåligt lif
På hösten 1859 var jag betänkt på att lemna St.-holm, och flytta till någon småstad, i samma yrke, som jag förr haft i S-lm (neml. Sadelm.) Jag gaf detta tillkänna för O-n ty jag insåg att fortfar jag i dessa sällskaper på detta sätt blir jag en stackare för hela mitt lif om jag får lefva, neml.och annat fall så mycket värre, jag var nu på 18de året.

Jag gick derföre ut en dag, och gick upp på den dåvarande Handtverksbyrån der plats finnes, till landsorten, jag frågade om det finnes någon i Sadelmakarlära. Det svarades att det nyss har varit en som blifvit tagen, Men sade han det finns en i Garfvarlära till Sundsvall, jag tänkte det har jag lust att försöka, jeck hem till Herr O- på Humlegårdsgatan, och underrättade härom, han blef arg, jag fick ovett så att det haglade, han sade att det finns husaga, för dylika fähundar Jag förstod ej bättre, utan blef näsvis igen och sade, Nej min Herre husagan är förmodligen borttagen vill jag upplysa och vi hafva ju inget kontrakt med hvaran, jag blir förderfvad här i St-lm, och jag tjenar ju ej till kläder, ty jag fick ganska litet betalt, derför ville han ej släppa mig ty jag var nu van att polera messing instrumenter, Och här vill jag nämna att instrumenter stod då högt i pris, En bastuba 250 Rdr ett Ess och B kornett i 85 a 100 Rdr der gjordes äfven Tinorbasuner Alltbasun dragbasuner och de nu gamla Walthornen. En höst hade han en beställning till Finnland (medan jag var der) En hel musikkår hade blifvit förlustig på, Instrumenter det arbetades mycket på dessa Instrumenter till sent om hösten då den sista sändningen gick med ett segelfartyg till Finnland, fartyget hette Decideria, jag var nere vid Skeppsbron och ropade sent en afton (Decideria hoj) tills jag fick aflemna det i en låda. Alla Instrumenter som utgått från denna verkstad 1858 och till i Sept 1859 hade jag polerat, Namn och årtal står på krans omkring det s:k: under ett Ryskt krig
en

klockstycket neml, Alberg & Olsson Stockholm 1858-1859. Ja som ofvan sades det var ej lätt att få betyg och hurudant skulle det blifva då jag varit näsvis, det kan ej hjelpas tänkte jag, härifrån måste jag, För andra gången gick jag upp på Handtverksbyrån, och sade den Herre som satt der en äldre man, att min Prinsipal vill ej släppa mig, eller gifva mig betyg, var god och skrif en anhållan om mitt betyg, han gjorde så, då jag kom hem med detta hade Olle mjuknat något och talte vänl till mig, då tänkte jag det lyckas nog, jag fick löfte, men sade han gå nu i arbete jag gjorde så till Lördag då fick jag betyg och jick upp till den gamle Herrn på byrån, han skref nu ett betyg och sade mig att gå till Presten efter attest. Då jick jag till Ladugårdslandet, Hedvig Elenoras församl. gick in till Prosten jag hade der varit skrifven ett år, jag fick attest, samt en lindrig skrapa derför att jag ej som han sade varit till H.H.N. men tänkte jag det är väl värre än så jag har ej ens varit inne i kyrkan under den tid jag varit skrifven i denna församl. en dylik medlem var jag. Hvad har det gagnat att jag gått till H.N. återkommen till Byrån fick jag gå, till Polismästaren efter pass, här skrefs min figur upp från topp till tå, Panna låg,hår mörkt, ögon blå ansigtsfärg - - frisk, ålder ets nu var allt klart, med detta på fickan gick jag till den gamle Herrn på Byrån. (han gjorde ännu en besigning) och tog alla mina betyger hvilka sändes med Post, derpå gaf han mig 13 Rdr, och sade nu får du resa i morgon bittida till Sundsvall med ångbåten med samma namn. Nu var jag glad i hågen köpte mig ett par snygga mollskinnbyscor samt diverse så att jag knappt hade en Rdr qvar sedan biljetten var betald för resan,(till S-vall,) Huru det nu månde gå, så var det allt nyttigt för mig att lemna St.-holm ty Gud allena vet, hvar jag hade hamnat Och nu farväl med denna stad, dess prakt dess usla nöjen och alla de förströelser i hvilka jag deltagit, Under den tid jag varit här, lärde jag mig att känna de flesta gator och allmänna platser, så att jag kunde gå hvartsom helst utan att tillfråga någon.